

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 6T/20/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814010028
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Pilarčíková
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2016:5814010028.20

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Daniely Pilarčíkovej a členov senátu L. T. T. a T. Q. K. v trestnej veci proti obžalovanému Y. W. a spol. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.05.2016 v Námestove, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný Y. W., nar. XX.XX.XXXX v J. W., trvale bytom P. XXX/X, okres Námestovo, t.č. ÚVTOS Žilina, Hlboká cesta 21, Žilina, slobodný,

Obžalovaný X. R., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom P. č. XXX, okres Námestovo, bez pracovného pomeru, slobodný, na slobode,

Obžalovaný I. L., nar. XX.XX.XXXX v X. X., trvale bytom P. č. XX, okres Námestovo, t.č. ÚVTOS Ružomberok, Dončova 6, Ružomberok, slobodný,

uznávajú sa za vinných, že

v bode 1/

dňa 11.12.2011 vo večerných hodinách v obci V. do vozidla zn. K. L., ktoré viedla W. O., ktorá viezla svojho priateľa obž. Y. W. pristúpil poškodený Y. Z., nar. XX.X.XXXX, a potom ako chcel poškodený v obci I. z vozidla vystúpiť, W. O. vozidlo nezastavila, poškodený počas jazdy v obci I. z vozidla vyskočil a dal sa na útek, kde ho dobehol obž. Y. W., ktorý mu dal facku a prinútil ho do vozidla nastúpiť, pričom si k poškodenému prisadol na zadné sedadlá a spolu s W. O. ho po telefonickej dohode s obž. X. R. odviezli pred bar pri futbalovom ihrisku do obce P. za obž. X. R., ktorému poškodený Y. Z. mal dlhovať sumu 100,-€, kde ich už čakal obž. X. R. spolu s obž. I. L. a obž. X. R. poškodeného z vozidla vytiahol, pýtal sa ho kedy mu vráti sumu 100,- €, na čo obž. X. R. prikázal poškodenému Y. Z., aby si sadol do vozidla na zadné sedadlo, kde z jednej strany si prisadol obž. X. R. a z druhej strany obž. I. L. a všetci spoločne ho odviezli pred ČSOB banku do Námestova, kde obž. X. R. sa opätovne nezisteným spôsobom dožadoval vrátenia dlhu, pričom obž. Y. W. za stálej prítomnosti obž. X. R. a obž. I. L. poškodeného udrel dlaňou, poškodený spadol na zem, kde ho obž. Y. W. opätovne udrel dvakrát dlaňou po tvári,

v bode 2/

následne dňa 11.12.2011 vo večerných hodinách v obci X. v blízkosti pohostinstva opätovne fyzicky napadli poškodeného Y. Z., nar. XX.X.XXXX tak, že ho všetci traja obžalovaní opakovane minimálne päšťami udierali do tváre, čím svojim konaním poškodenému Y. Z., nar. XX.X.XXXX spôsobili nasledovné zranenia: krvnú podliatinu a opuch v ľavej tvárovej oblasti s dobou liečenia od päť do sedem dní,

t e d a

v bode 1/, 2/

spoločným konaním sa dopustili fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného,

v bode 2/

spoločným konaním inému bez oprávnenia bránili užívať osobnú slobodu,
čím spáchali

v bode 1/, 2/

prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1, písm. a/ Tr. zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zákona,
v bode 1/

prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zákona.

Za to sa o d s u d z u j ú :

obž. Y. W.

Podľa § 44 Tr. zákona upúšťa od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/1/2014 zo dňa 04.02.2016, právoplatný dňa 04.02.2016, ktorým mu bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 5 mesiacov a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 30 mesiacov, možno považovať na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

obž. X. R.

Podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 4 Tr. zákona, § 37 písm. h/ Tr. zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu podmienene o d k l a d á.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

obž. I. L.

Podľa § 44 Tr. zákona upúšťa od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6T/58/2012 zo dňa 21.6.2012, právoplatný dňa 21.6.2012, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, možno považovať na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Námestovo podal dňa 3.2.2014 obžalobu na Y. W. a spol. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona spáchané formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Na hlavných pojednávaniach boli vypočutí obžalovaní, svedkovia W. O., Y. U., H. Z., znalec T. O. T., znalkyňa L. C. K., postupom podľa § 263 ods. 3 písm. a/ Tr. por. bola prečítaná výpoveď svedka poškodeného Y. Z. a oboznámené listinné dôkazy najmä odborné vyjadrenie, odpisy z registra trestov, správy z odboru všeobecnej a vnútornej správy, správy o povesti.

Obžalovaný X. R., nemal záujem o konanie o dohode o vine a treste, urobil vyhlásenie, že je nevinný a na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odmietol vypovedať. Na návrh prokurátora súd podľa § 258 ods. 4 Tr. por. prečítal jeho výpovede z prípravného konania. V prípravnom konaní obžalovaný vypovedal, že mu volal obž. W., že cestou do P. stretol Z., že už ho vyťal a či ho má doviest' do P.. Potom mu telefonoval, že v I. mu Z. vyskočil z auta, potom mu volal opäť, že aby vyšiel pred bar, že je tam so Z.. Spolu s L. a L. X. vyšli pred bar, Z. bol od krvi, pravú stranu tváre mal opuchnutú a obž. W. povedal L. X., že Z. je hlupák, že vyskočil z auta. Potom išli autom do Námestova, šoféroval ho obž. W., vedľa sedela O. a vzadu sedeli on, obž. L. a v strede Z.. Pred budovou ČSOB v Námestove, obž. W. vyhodil z auta Z., aby mu auto nezakrvavil a Z. dal facku, aby mu vyplatil 100,-€ a prehľadával mu odev. Oni s obž. L. nič nerobili, iba sa pozerali. Obž. W. našiel u Z. telefón, ktorý mu zobral s tým, že mu ho vráti, keď mu on vráti 100,-€. Z. na to začal utekať, oni zistili, že mobilný telefón patrí U., a preto išli za U. do P., potom išli už so U. do B. a obž. W. napadlo, ísť si pýtať od Z. mamy 100,-€. V X. stretli opäť Z., obž. W. ho udrel asi 3 krát päťou do tváre, Z. začal utekať smerom na V., obž. W. sadol do auta, kde sedela O., pri kostole obž. L. dobehol Z. a spolu s W., ktorý sa tam dovezol autom začali do Z. kopať, Z. ležal na zemi. On celú dobu sedel s O. v aute. Pokiaľ ide o sumu 100,-€, so Z. boli kamaráti a on mu raz v herni požičal túto sumu a zmienil sa o tom pred obž. W..

Obž. Y. W. nemal záujem o konanie o dohode o vine a treste, urobil vyhlásenie, že je nevinný a na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odmietol vypovedať. Na návrh prokurátora súd podľa § 258 ods. 4 Tr. por. prečítal jeho výpovede z prípravného konania. V prípravnom konaní obžalovaný vypovedal, že cestou na Námestovo, spolu so svojou priateľkou W. O. stretli stopujúceho Z.. Jeho priateľka mu zastavila, zobrali ho do auta, chcel vystúpiť v I., ale nedalo sa zastaviť, lebo za nimi išli iné autá a Z. sa z idúceho auta „vyhodil“ a v protismere ho zrazilo auto. Potom začal utekať a on utekal za ním, aj ho dobehol, Z. mal rozbitú hlavu a tak ho chcel zobrať na lekárske ošetrenie, a tak ho aj proti jeho vôli prinútil sadnúť si späť do vozidla, vtedy mu dal jednu facku. Ako išli smerom na Námestovo, zavolať mu obž. R., že má prísť do P. Vo P. obž. R. vytiahol Z. z auta, chytil ho za odev a sotil ho na dvere auta. On s obž. L. do incidentu nezasahovali. O tom, že Z. dlhuje R. sumu 100,-€ vedel. Potom Z. zazvonil telefón a obž. R. mu ho z vrečka bundy zobral a spolu s telefónom mu zobral 4,- €, Z. sa nebránil. W. O. sedela po celú dobu v aute a on s obž. L. sa ho ani nedotkli. Potom R. prikázal Z., aby si sadol do auta, Z. si sadol do stredu na zadné sedadla, šoférovala O. a prišli pred ČSOB banku v Námestove, v aute sa ostali hádať obž. R. so Z., a potom išli do krčmy a Z. ostal stopovať. Na to zistili, že mobilný telefón patrí U., išli mu ho odniesť do P. a v obci X. zbadali opäť Z., autom však nezastavili. Potom zaviezli U. do B., chcel nahlásiť krádež telefónu. Obvinenia poškodeného Z. vníma ako pomstu, nakoľko ho v minulosti napadol v pohostinstve v B..

Medzi obžalovanými Y. W. a X. R. bola v prípravnom konaní vykonaná konfrontácia v rámci ktorej obž. R. uviedol, že Y. Z. sa ani nedotkol. Poškodeného Z. doviezol do P. obž. W. s priateľkou, Z. krvácal na tvári, vystúpil z auta a on sa ho iba opýtal na peniaze. Z. chcel ísť do B. k ČSOB banke pri polícii, do auta sám nastúpil, v aute sedel v strede na zadnom sedadle, aby zasa nevyskočil. V Námestove z auta sám vystúpil, ešte sa rozprávali o dlhu, poškodený mu povedal že peniaze nemá, že má mobilný telefón a telefón podal obž. W., do zálohy. Hneď na to začal utekať smerom na Oravskú Jasenicu, smerom domov. Potom zistili, že telefón ukradol U., išli smerom do P. telefón vrátiť, pričom v X. opäť stretli Z., zastavili auto a obž. L. ho asi 7 krát uderil päťou do tváre a potom ešte za ním utekal, dobehol ho niekde pri kostole, kde ho opäť udieral a aj do neho kopal. Videl tiež ako ho tam päťami udiera aj obž. W.. On sa Zemenčíka ani nedotkol, pretože sa nechcel zamazať od krvi. Potom chceli Z. naložiť do auta a zobrať ho za U., ale Z. sa im vytrhol a utiekol, nikto už za ním nebežal. Obžalovaný W. uviedol, že to čo povedal obž. R. je pravda na 95%, telefón im dal Z. vo P., nie v Námestove, bolo to potom, ako si R. žiadal vrátiť dlžobu, Z. mu odpovedal že má mobil a 4,-€, ktoré dal obž. R. do ruky, telefón nemohol nájsť, a tak ho prehľadal obž. L. alebo R., Z. neprotestoval. Potom sa rozhodli ísť do Námestova, Z. sa zle chodilo a tak mu pomohli nastúpiť do vozidla. Z. povedal, že chce vystúpiť pri ČSOB banke, pred bankou ešte obž. R. riešil, že kedy mu vráti dlžobu, Z. táral a tak mu vypálil facku, Z. mu povedal, že je kokot a tak mu dal ďalšiu facku po ktorej spadol na zem a ako ležal na zemi, tak mu dal ešte jednu facku. Potom to už bolo presne tak ako vypovedal obž. R.. Je pravdou, že Z. bil spolu s obž. L. v X., ale to preto, že mu nadával. V časti, v ktorej popisoval, ako Z. doviezli do P., popísal okolnosti rovnako ako v predchádzajúcej výpovedi.

Obžalovaný I. L. nemal záujem o konanie o dohode o vine a treste, urobil vyhlásenie, že je nevinný a na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odmietol vypovedať. Na návrh prokurátora súd podľa § 258 ods. 4 Tr. por. prečítal jeho výpovede z prípravného konania. V prípravnom konaní obžalovaný vypovedal, že ako sedel v krčme vo P. s obž. R., telefonoval im obž. W., že vezie Z., ktorého on ani nepoznal. S. okno potom zbadal prísť auto zn. K., ktoré šoférovala W. O.. Keď vyšli z pohostinstva, obž. R. vytiahol z vozidla Z., ktorý sa nebránil a obž. R. začal biť agresívny, kričal, že kde sú peniaze. Z. bol dobitý, tiekla mu krv a obž. W. tvrdil, že im vyskočil za jazdy z vozidla. Obž. R. povedal Z., aby si sadol do vozidla, že idú do Námestova. Keďže aj on chcel ísť do krčmy do B., tak išiel s nimi. Z. bol silno opitý a obž. R. zahlásil, že idú do B. pred ČSOB banku. Pred bankou z vozidla vystúpil obž. R. a oboma rukami vytiahol z auta Z., oni ostali sedieť v aute. Vozidlo šoféroval W. O.. Cez okno videl ako obž. R. udiera päťami do tváre Z., uderil ho minimálne 3-krát, Z. spadol na zem. Potom videl ako mu prezerá rukami oblečenie, Z. iba kričal aby prestal a potom si k ním do vozidla prisadol obž. R. s telefónom, nevidel však ako ho zobral Z. a nevie sa ani vyjadriť, či ten telefón už mal R. predtým, ako Z. začal prehľadávať. Potom v aute zistili, že ten telefón Z. ukradol U., a tak sa rozhodli ísť za U. do P. Obž. R. zobral späť do vozidla Z., ale Z., ktorý sedel pri ľavých zadných dverách im v X. z auta vyskočil, podľa neho sa bál, že idú za U., ktorému predtým ukradol telefón a tiež ho celú cestu bil obž. R.. W. O. zastavila vozidlo a on s W., ho ešte chceli zodvihnúť a odviesť ho na ošetrenie, čo Z. odmietol a tak ho tam nechali. On poškodenému Z. nijako neublížil a obž. W. a R. sa iba pokúšajú hodiť vinu na neho. Konfrontovať sa odmietol.

Výpoveď svedka poškodeného Y. Z. zo dňa 4.5.2013 bola na hlavnom pojednávaní prečítaná postupom podľa § 263 ods. 3 písm. a/ Tr. por., (svedok poškodený sa na hlavné pojednávania nedostavil napriek opakovaným predvolaniam, ktoré mu boli adresované na adresu, ktorú uviedol ako na adresu na doručovanie, nepodarilo sa ho ani predviesť cestou polície na opakované žiadosti súdu a bolo zistené, že sa zdržiava na neznámom mieste v ČR, potvrdila to počas výsluchu aj svedkyňa H. Z. (matka poškodeného). Výpovede zo dňa 2. 3. 2012, 14. 3. 2012 a 4. 5. 2012 neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom, preto neboli súdom prečítané.

Svedok poškodený Y. Z. vypovedal, že pred incidentom požíval alkoholické nápoje doma u Y. U.. Počas toho ako pili alkohol, Y. U. mu ukazoval mobilný telefón, ktorý mu potom následne odcudzil, nevie prečo, dal si ho do vrečka bundy a odišiel smerom na V., cestou ho zobral nejaký známy a odviezol ho do pohostinstva L. v V., kde ešte spolu s I. U. vypil pár pív. Z pohostinstva odišiel sám a vtedy ho zobrali do vozidla obžalovaný W. a obžalovaný L., ktorého priezviska vtedy nepoznal, vie ho od vyšetrovateľa, ktorý mu oznámil v akej veci je vyšetrovaný. Obž. W. a obž. L. ho nasilu, tak že ho chytli za ruku, vtiahli do auta na zadné sedadlo a začali ho biť. Vraveli, že prišli vymáhať dlh, ktorý vraj má u R.. On im povedal, že žiaden dlh nemá. Obž. W. spolu s obž. R. chodili k nemu domov asi mesiac predtým vymáhať údajný dlh. Vo vozidle ho obž. L. udieral päťami do tváre, auto šoféroval W.. Niekde pred Námestovom ho znova vytiahli z auta, tam už bol aj obž. R., vtedy ho obž. W. prešacoval, prezrel mu vrecká na nohaviciach aj bunde a zobral mu telefón. Ako ho W. šacoval, obž. L. ho držal a obž. R. sa prizeral. Potom dostal od obž. W. päťou do tváre, na čo spadol a potom ho niekto z nich kopal. Potom mu obž. W. vyzul topánky, opäť ho natlačili do auta a šli smerom od Námestova na V., sedel na zadnom sedadle medzi obž. R. a obž. L., cestou ho obž. L. ešte udieral, ale v obci X. sa mu podarilo otvoriť dvere a z idúceho vozidla sa mu podarilo vyskočiť, oni zastavili vozidla a snažili sa ho dosiahnuť, jemu sa však podarilo vojsť do pohostinstva v X., kde odpadol a zavolali mu záchranku. Nespomína si, že by družka obž. W., ktorú z videnia pozná bola svedkom incidentu, ale z počutia vie, že tam mala byť. Pokiaľ v predchádzajúcich výpovediach tvrdil, že do vozidla ho vtiahol obž. R. s obž. W. bolo tomu tak preto, že sa rozprával s obž. R. a on mu objasnil, že sa mýlil. On si najskôr myslel že ho bil R., čo prakticky viac menej nebola pravda. Aké slova použili, pri vymáhaní dlhu nevie zopakovať. K popisovanému incidentu došlo aj v Námestove, pričom poškodený popísal miesto tak, že mohlo ísť o miesto pred ČSOB. Pripustil, že uvedeného večera mohol byť aj v obci P., možno tam bol, odviezol ho tam obž. W., ale nevie s kým.

Z konfrontácie medzi obž. I. L. a poškodeným vyplynulo, že obžalovaného pozná z uvedeného večera, pričom nevie prečo ho zbil, kvôli čomu a tiež nevie aký mal na to dôvod. Kde ho obžalovaný L. zbil a akým spôsobom si nepamätá. Že ho zbil si pamätá iba v útržkoch, pamätá si, že ho obmedzoval na osobnej slobode a v X. ho kopal. Obžalovaný L. tieto tvrdenia poprel, uviedol, že vo vozidle ho bil obžalovaný R. a on bol v aute lebo sa chcel iba odvieť. Na otázku obžalovaného svedok poškodený zasa uviedol, že nevie kto ho natlačil do auta v V., ale obž. W. tam bol, lebo to bolo jeho auto a ostatných povedať nevie. Na otázku obžalovaného odpovedal, že netrvá na svojej výpovedi, že keď sedel v strede medzi obž. R. a L. podarilo sa mu vyskočiť z auta, lebo to je nelogické, ale nejako vyskočiť musel. Na pokyn prokurátora bol svedok poškodený k výsluchu predvolaný opäť, načo svedok poškodený využil svoje právo a odmietol vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por., z dôvodu že by si mohol privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania.

Svedkyňa W. O. vypovedala, že večer, bola už tma, išli spolu s obž. Y. W. vozidlom K. L. z P. smerom na B., na dolnej zastávke v V. im na prednú kapotu zabúchal poškodený, že či by ho nezobrali do B.. Obž. W. poškodeného poznal a tak si poškodený prisadol dozadu do vozidla. V obci I. počula, ako niečo hovorí, potom od zadných dverí zacítila závan a v spätnom zrkadle už videla, ako ten muž leží na zemi. Ihneď zastavila vozidlo. Z vozidla vystúpil W., videla ako poškodený sa postavil a začal utekať do uličky, potom vybehol z tmy a chcel zaútočiť na W., ktorý ho chytil, že nech si sadne do vozidla, poškodený sa priečil, ale oni mu hovorili, že nech si sadne, že sa nemusí báť. W. si k poškodenému sadol dozadu, potom jej volal obž. R., že či by ho nezobrali do Námestova, telefón zodvihol W.. Keďže chceli ísť do Námestova, ale najskôr do O. na pohotovosť, cestou sa zastavili vo P. pre obž. R.. Po ceste Z. hovoril, že aby s ním nikam nešli, že už mu je dobre, a preto išli do B., autom zastavila na parkovisku pri Terne. Z vozidla vystúpil pošk. Z.k a obž. R., ktorý začal na poškodeného hovoriť, že kde má peniaze, ktoré mu dlhuje nejaký čas. Tam bola dlhá rozprava, Z. mu hovoril, že nemá, že mu ich vráti. Z. začal aj prevracať vrecká, že v nich nič nemá a vytiahol iba nejaké drobné a telefón, ktorý mu dobrovoľne dal a potom Z. odišiel a sadol si naspäť do auta. Potom zistili, že telefón patrí niekomu inému, potom zistili, že patrí U., obž. W. aj volal poškodeného mame, ktorú osobne poznal. Potom išli sme smerom na P., niekde v X.

zazreli Z., vozidlo vtedy šoférovala a vo vozidle boli obž. W., obž. R. a bol tam aj obž. L.. Potom si už nepamätá, čo sa dialo ďalej ako zbadali Z. v X.. Za dôvodu rozporov súd čítal časti výpovede svedkyne z prípravného konania (výpoveď svedkyne nebola vykonaná kontradiktórne, súd preto výpoveď prečítal iba za účelom posúdenia vierohodnosti), svedkyňa uviedla, že dôvodom pre ktorý mali ísť do P. bolo, že poškodený dlhoval peniaze X. R. a že toto bol aj dôvod jeho nervozity, prečo vyskočil z vozidla a ďalej uviedla, že nebola priamym svedkom fyzického kontaktu medzi obžalovaným a poškodeným a na dnešnom HP vypovedala, že ho videla, rozpor sa týkal aj ohľadom počtu telefonátov a tiež na hlavnom pojednávaní vypovedala, že W. si mal sadnúť dozadu a v prípravnom konaní bolo uvedené, že si sadol ku nej na predné sedadlo. Svedkyňa k rozporom uviedla, že na také podrobnosti si nepamätá.

Svedkovia H. Z., Y. U. a L. X. sa k skutkovým okolnostiam vyjadriť nevedeli, neboli svedkami incidentu.

Znalec T.. O. T. vypovedal, že pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal zo zdravotnej dokumentácie poškodeného, nakoľko poškodený sa na klinické vyšetrenie napriek telefonickému predvolaniu nedostavil. Poškodený utrpel otras mozgu, tržnozmliaždenú ranu v ľavej temeno záhlavnej oblasti, krvnú podliatinu a opuch v ľavej tvárovej oblasti, pomliaždenie ľavého hrudníka a pomliaždenie ľavého kolena. Pokiaľ ide o obmedzenia v obvyklom spôsobe života, poškodený bol obmedzený pobytom v nemocnici svojou hospitalizáciou v období od 11.12. do 15.12., následne bolo nariadené jeho sledovanie formou kontrol, poškodený sa však na kontrolné vyšetrenia nedostavil. Adekvátna doba liečenia zranení poškodeného je v rozsahu 2 až 4. týždňov a to aj pri otrase mozgu, ktoré bolo najzávažnejším zranením, ktoré poškodený utrpel. Poškodený PN vystavenú nemal, ale v prípade keby ju vystavenú mal, tak by PN zhruba zodpovedala obdobiu 2 až 4 týždňov. Mechanizmov vzniku zranení bolo viac, pričom zodpovedali výpovediam, aj keď výpovede a mechanizmy boli popísané chaoticky. Pokiaľ ide o otras mozgu, k tomuto zraneniu mohlo dôjsť buď úderom do oblasti hlavy alebo pádom a úderom hlavy na stacionárny povrch. Pokiaľ ide o ďalšie zranenia poškodeného, a to poškodenia mäkkých tkanív, tie mohli vzniknúť údermi pästou ako aj kopaním. Tržnozmliaždená rana v ľavej temeno záhlavnej oblasti mohla najpravdepodobnejšie vzniknúť tak, že poškodený vyskočil z idúceho vozidla a aj tie ostatné zranenia, ktoré utrpel poškodený mohli vzniknúť pri tom, ako poškodený z vozidla vyskočil, tomu by zodpovedal rotujúci pohyb poškodeného po zemi. Tých mechanizmov vzniku zranení je tam skutočne viac. Akým konkrétnym mechanizmom vzniklo konkrétne zranenie sa nedá presne určiť. Intenzita úderov sa nedá určiť, pretože je neurčitý mechanizmus vzniku týchto zranení. Otras mozgu sa diagnostikuje na základe subjektívne uvádzaných skutočností posudzovanej osoby, prejavuje sa vlastne udávanou amnéziou, že posudzovaná osoba si nepamätá na okolnosti za akých bola napadnutá. Tiež sa diagnostikuje aj tým, že posudzovaná osoba zvracia, udáva bolesti hlavy. Poškodený pri prvotnom ošetrovaní uvádzal, že si nepamätá za akých okolností bol napadnutý, a na základe jeho vyjadrení bola u neho zistená amnézia. Ako dlho trvá stav amnézie je individuálne, pričom tento stav môže ovplyvniť schopnosti takejto osoby vnímať a interpretovať prežitú udalosť bezprostredne po vzniku zranení.

Znalkyňa L.. C. K. vypovedala, že psychologické schopnosti poškodeného predpokladajú, aby podal vo veci vierohodnú výpoveď, jeho problém spočíva v jeho osobnosti, ktorá sa postupne vyvíjala s ohľadom na prežívané udalosti. Špecifická vierohodnosť jeho výpovedí nie je zachovaná a je znížená, všeobecná vierohodnosť je zachovaná, ale charakteristikou jeho osobnosti je špecificky znížená. Iba hypoteticky môže povedať, že znalci, prvú výpoveď považujú za najvierohodnejšiu, ale v prípade poškodeného je to len skutočne hypotéza. Poškodený je inteligentný, má bohatú slovnú zásobu a je aj v jeho schopnostiach korigovať výpovede. Pri vypracovaní znaleckého posudku, vychádzala z údajov od poškodeného Z., že vypil 3 a pol deci alkoholu so U. a že tiež ubehla pomerne dlhšia doba, kým sa stala udalosť.

Súd sumarizujúci výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní, pričom prihliadal iba na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a na dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, ustálil oproti obžalobe priebeh skutkov tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti rozsudku. Súd ustálil skutky vychádzajúc z priznaní obžalovaných, zhodných tvrdení, ktorými sa vzájomne usvedčovali a ktoré zároveň logicky zapadali aj do záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a jednotlivých lekárskejších správ, ohľadom zranení poškodeného. Súd neveril výpovedi poškodeného Y. Z., pretože jeho výpovede boli rozporuplné v podstatných okolnostiach, vrátane miesta spáchania skutkov, priebeh udalosti popísal chaoticky, zmätočne, rozpory vo výpovediach nevedel logicky vysvetliť, zámeny v osobe obžalovaných vysvetľoval tým, že sa o skutku rozprával s obž. R., ktorý mu to objasnil, v rámci konfrontácii sponchyboval svoje predchádzajúce obvinenia, vyjadroval sa, že si na okolnosti nepamätá, resp. ich iba vydedukoval, napr. obž. W. tam bol, lebo to bolo jeho auto a ostaných povedať nevedel

a v poslednej výpovedi, dokonca využil svoje právo a odmietol vypovedať z dôvodu, že by si svojou výpoveďou mohol privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania. Samotná znalkyňa L. C. K. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že špecifická vierohodnosť výpovedí poškodeného nie je zachovaná, je znížená a všeobecná vierohodnosť je zachovaná, ale charakteristikou jeho osobnosti je tiež špecificky znížená. Tiež uviedla, že znalci považujú prvú výpoveď za najvierohodnejšiu, v prípade poškodeného je to skutočne tiež len hypotéza.

Súd potom nemohol vychádzať z výpovedi poškodeného, ktorý sám seba svojimi výpoveďami spochybňoval, pričom aj mechanizmus vzniku zranení objektívne zistených u poškodeného, zodpovedal viacerým možnostiam, pričom najzávažnejšie zranenia mali vzniknúť podľa záverov znaleckého dokazovania práve v súvislosti s tým, že poškodený vypadol z vozidla, čo potvrdzovalo skôr verziu obž. W. a sv. O., že poškodený z vozidla za jazdy vyskočil. V tomto smere bolo ťažšie uveriť výpovedi poškodeného, že z vozidla vyskočil v čase, keď sedel v strede medzi obž. R. a L., čoho nelogickosť v rámci konfrontácie pripustil aj sám poškodený.

Na základe vykonaného dokazovania súd nemal pochybnosti, že obžalovaní sa dopustili prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1, písm. a/ Tr. zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zákona, na skutkovom základe ustálenom vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Obžalovaní zhodne uvádzali, že poškodeného Z. do P. priviezol W.. Táto skutočnosť bola potvrdená aj výpoveďou svedkyne O. a aj poškodený, aj keď sa nepamätal či vôbec bol uvedeného večera aj vo P., túto možnosť pripustil. Súd zároveň mal za preukázané, že ešte predtým, ako obž. W. priviezol poškodeného do P., telefonoval obž. R., či má priviesť poškodeného, pretože mal vedomosť, že poškodený obž. R. dlhuje peniaze. Uvedené potvrdili obžalovaní a vyplynulo to aj z výpovede poškodeného a svedkyne O.. Súd zároveň nemal dôvod neveriť tvrdeniam svedkyne O., obžalovaného W., že poškodený potom ako mu odmietli zastaviť v I., z vozidla vyskočil. Tieto skutočnosti okrem svedkyne O. potvrdil obž. W., ktorý okolnosti incidentu v I. popísal rovnako tak vo výpovedi ak aj pri konfrontácii a tiež obž. L. a R. zhodne potvrdili, že obž. W. im mal povedať, že poškodený mu mal v I. vyskočiť z vozidla. Súd potom ani nemal dôvod neveriť priznaniu obž. W., že potom ako v I. poškodený vyskočil z vozidla, bežal za ním a následne proti vôli ho prinútil sadnúť si späť do vozidla, dal mu aj facku, prisadol si k nemu na zadné sedadlá a odviezol ho do P. za obž. R. a L.. Súd mal preukázaný motív konania obž. W., motívom jeho konania bolo, že obžalovaný vedel, že pošk. Z. obž. R. dlhuje peniaze, podľa jeho výpovede, ohľadom tohto dlhu boli už za poškodeným dvakrát a rovnako poškodený potvrdil, že obžalovaní u neho už boli aj predtým vymáhať údajný dlh. Následne rovnako výpoveďami obž. L. ako aj obž. W. bolo preukázané, že po príchode do P. obž. R. poškodeného z vozidla vytiahol, mal sa ho pýtať, kedy mu vráti dlh, ale ohľadom spôsobu, akým spôsobom spolu komunikovali sa výpovede obžalovaných, poškodeného a aj svedkyne O. rozchádzajú, poškodený si ani nepamätal, že vôbec bol v obci P.. Súd mal tiež preukázané, že obžalovaní následne prikázali poškodenému, aby si opäť nastúpil do vozidla, súd neuveril výpovedi obž. W., že iba pomohli poškodenému nastúpiť do vozidla, pretože sa mu zle chodilo, keďže predtým a aj následne po tomto incidente všetci zhodne vypovedali, že poškodený (tak v I. ako aj v X.) pred nimi utekal. Súd zároveň výpoveďami obžalovaných mal za preukázané, že aj pred ČSOB bankou sa obžalovaní dopustili na poškodenom násilia, uvedené aj vyplynulo z ich tvrdení, že poškodený pred nimi utekal. Z popisu skutkového deja súd vypustil časť tvrdenia obžaloby, že na parkovisku pred ČSOB bankou V B., obž. W. prehľadal odev poškodeného a z vrečka nohavíc mu vzal mobilný telefón so slovami, že si ho berú ako zálohu za dlžnú sumu. Tieto tvrdenia v obžalobe nemali oporu vo vykonanom dokazovaní, pokiaľ obžaloba vychádzala výlučne z výpovede poškodeného, poškodený uvádzal iné miesto (niekde pred B. a nie na parkovisku v Námestove, tiež tak jednoznačne neuviedol ani odkiaľ mu mal byť mobilný telefón zobrať, či z nohavíc alebo z bundy a inak popísal okolnosti), súd zároveň už v predchádzajúcej časti tohto odvolania vysvetlil, prečo mal o výpovedi poškodeného vážne pochybnosti, preto nerobil jednoznačné závery len na základe výpovede poškodeného a obžalovaní sa k predmetnému mobilnému telefónu vyjadrovali každý inak. Obž. L. uvádzal, že videl z vozidla ako poškodeného šacuje obž. R., ktorý podal telefón W., ale nevedel, či mu telefón zobral vtedy, alebo ho mal už predtým. Obžalovaný W. tvrdil, že mobil im dal dobrovoľne poškodený ešte vo P. do zálohy. Súd vyhodnocoval skutkové okolnosti ohľadom mobilného telefónu v zmysle zásady in dubio pro reo. Tiež súd nemal ozrejmené skutočnosti, ako sa poškodený mal dostať z Námestova do obce X., poškodený uvádzal, že skutok pred parkoviskom mal pokračovať tak, že obžalovaní ho mali v B. proti jeho vôli opäť natlačiť do vozidla, mal sedieť v strede na zadnej sedačke medzi obžalovanými a počas jazdy v obci X., mal otvoriť dvere a vyskočiť z vozidla, tejto časti výpovede poškodeného zrejme ani prokurátor neuveril, keďže tieto okolnosti do skutkových zistení ani nezahrnul.

Súd ešte iba okrajovo podotýka, že rozpory vo výpovediach poškodeného sú tak závažné, že ani osobným vypočúvaním tohto svedka na hlavnom pojednávaní tak, ako na tom trvali obžalovaní, by sa tieto rozpory nepodarilo odstrániť a súd, by aj tak musel s prihliadnutím na všetky okolnosti, výpoveď svedka poškodeného vyhodnotiť ako nevierohodnú, čo by nemalo vplyv na konečné závery súdu ohľadom skutkových zistení, ktoré súd vyhodnocoval v zmysle zásady in dubio pro reo. Pokiaľ ide o skutok v obci X., právne posúdený len ako pokračovací prečin výtržníctva, vina obžalovaných bola preukázaná tak ich vzájomne usvedčujúcimi výpoveďami, ktoré rovnako zapadali aj do výpovedí poškodeného, záverov znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva, odvetvie chirurgia, lekárskeho potvrdenia, zvukového záznamu a prepisu hovoru.

Pokiaľ súd konanie obžalovaných nekvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., súd vychádzal z výpovede znalca, ktorý uviedol, že zranenia poškodeného mohli vzniknúť viacerými mechanizmami, zodpovedajú výpovediam poškodeného aj obžalovaných, aj keď sú popísané chaoticky. K najzávažnejšiemu zraneniu otrasu mozgu mohlo dôjsť buď úderom do oblasti hlavy alebo pádom a úderom hlavy na stacionárny povrch, tiež tržnozmliaždená rana v ľavej temeno záhlavnej oblasti mohla najpravdepodobnejšie vzniknúť tak, že poškodený vyskočil z idúceho vozidla a aj tie ostatné zranenia, ktoré utrpel poškodený mohli vzniknúť pri tom, ako poškodený z vozidla vyskočil, čomu by zodpovedal rotujúci pohyb poškodeného po zemi. Akým konkrétnym mechanizmom vzniklo konkrétne zranenie sa určiť nedá a nedá sa určiť ani intenzita úderov, keďže mechanizmus nie je známy. Medzi konaním obžalovaných a najzávažnejšími zraneniami poškodeného (otras mozgu, tržnozmliaždená rana v ľavej temeno záhlavnej oblasti, pomliaždenie ľavého hrudníka a pomliaždenie pravého kolena) tak nebol jednoznačne, bez pochybností preukázaný kauzálny nexus, ako predpoklad pre vyvodenie zodpovednosti za vzniknutý následok. Súdom konanie obžalovaných kvalifikoval pod bodom 1/ a 2/ ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona, pretože spoločným konaním sa dopustili na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného a v bode 1/ aj ako prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zák., pretože spoločným konaním inému bez oprávnenia bránili užívať osobnú slobodu. Obžalovaní, ako trestne zodpovedné osoby konali v priamom úmysle tak, ako to má na zreteli ust. § 15 písm. a/ Tr. zák.

K osobe obžalovaného Y. W. zistil, že v odpise z registra trestov má 6 záznamov, naposledy bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/1/2014 zo dňa 04.02.2016, t.č. je vo výkone trestu odňatia slobody. Obžalovaný X. R. má v odpise z registra trestov 5 záznamov, naposledy bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 9T/8/2014 zo dňa 21.03.2014, v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia sa osvedčil; platí fikcia neodsúdenia. Obžalovaný I. L. má v registri 8 záznamov naposledy bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6T/77/2010 zo dňa 10.09.2013 v znení Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/90/2014 z 9. 10. 2014, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd vychádzal najmä zo zásad upravených v ust. § 34 ods. 1, 4, Trestného zákona, podľa ktorých má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Pri ukladaní trestu súd obligatórne prihliadol podľa § 38 ods.2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

V prípade obž. Jozefa W. prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu s poukazom na rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/1/2014 zo dňa 04.02.2016, právoplatný dňa 04.02.2016. Týmto rozsudkom bol obž. Y. W. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, f/ Tr. zák. a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 5 mesiacov spolu s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 30 mesiacov, za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6T/11/14 zákonom stanovená trestná sadzba pre prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona je v rozpätí od šesť mesiacov do troch rokov a pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona je v rozpätí až do troch rokov. Vzhľadom na skutočnosť, že od spáchania súdených skutkov ubehlo už 4,5 roka, na prevýchovu odsúdeného už bolo pôsobené

ukladaním viacerých trestov súd dospel k záveru, že vzhľadom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a je trest uložený obžalovanému vo výmere 2 roky a 5 mesiacov spolu s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 30 mesiacov dostatočný a od uloženia súhrnného trestu postupom podľa § 44 Tr. zákona upustil.

Obžalovanému X. R. uložil úhrnný podmienený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov so skúšobnú dobu dva roky. Pri ukladaní trestu súd obligatórne prihliadal na ust. § 38 ods.2 Tr. zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Súd v prejednávanej trestnej veci na strane obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, naopak zistil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, že spáchal viac trestných činov. Súd tak konštatoval prevahu priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona. Podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Podľa § 38 ods. 8 Tr. zákona zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie. Súd tak modifikoval dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona a obžalovanému ukladal trest odňatia slobody v rozpätí od 16 mesiacov do 3 rokov. Keďže obžalovanému ukladal trest za viac trestných činov ukladal mu úhrnný trest podľa § 41 ods.1 Tr. zákona. Obžalovanému tak súd uložil úhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby vo výmere 18 mesiacov so skúšobnou dobu 24 mesiacov.

Obž. I. L. prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu s poukazom na rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6T/58/2012 zo dňa 21.06.2012, právoplatný dňa 21.06.2012, ktorým mu bol uložený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a iné nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov spolu s ochranným protitoxikologickým liečením ústavnou formou. Obžalovanému za súdenú trestnú činnosť prichádzalo do úvahy uloženie trestu v rozpätí od 6 mesiacov do 3 rokov, pri prevahe priťažujúcich okolností od 16 mesiacov do 3 rokov. Vzhľadom na skutočnosť, že od spáchania súdených skutkov ubehlo už 4,5 roka, na prevýchovu odsúdeného už bolo po spáchaní súdeného skutku pôsobené ukladaním viacerých trestov, obžalovanému bolo uložené aj ochranné protitoxikologické liečenie ústavnou formou, po spáchaní súdených skutkov bol právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov, ktorý trest si aj momentálne vykonáva, súd dospel k záveru, že vzhľadom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a trest uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6T/58/2012 zo dňa 21.06.2012 je dostatočný na jeho prevýchovu a od uloženia súhrnného trestu postupom podľa § 44 Tr. zákona upustil.

O nároku poškodeného na náhradu škody súd nerozhodoval, keďže taký nárok nebol zo strany poškodeného v zmysle § 46 Tr. por. uplatnený.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na tunajší súd do 15 dní od oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok. (§ 306/2)

Odvolanie môžu podať:

-prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)

-obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2)

- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)

-zákonný zástupca obž., opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2)

-štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)

-poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
-zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1).

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.